

קוֹנְטְרָס
לֵב אָבוֹת עַל בְּנֵים

בו יוכיח את האבות, שִׁירְחֵמוּ עַל יְלָדֵיהֶם,
וַיִּשְׁתַּדְּלוּ לְהַשִּׂיאֵם בְּגִיל צָעִיר, וַיִּמְסְרוּ נַפְשָׁם
בְּעִבּוּרָם, וַיַּעֲזְרוּ לָהֶם בְּמָה שָׁרַק יְכוּלִים. וַיִּגְלֶה
אִיךָ בָּא שְׁהִילָדִים מִתְמַרְדִּים נֶגְדַּה הַהוֹרִים, וְכֵן
יוֹצְאִים לְתַרְבוֹת רְעָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וּמְדַרְדְּרִים
בְּשֵׁאוֹל תַּחֲתֵיו וּמִתַּחֲתֵיו, וַיִּתֵּן יַעֲזוֹת אִיךָ לְהַצִּילָם
וּלְשַׁמְרָם.

בְּנוֹי וּמִיָּסֵד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ
הַקְּדוֹשׁ, אֹר נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִים לִיה
רַבֵּי נַתָּן מִבְּרֵסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֵסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁצַרִּיכִים לְחַזֵּק מְאֹד אֶת
הַהוֹרִים, שְׁיִרְחֲמוּ עַל בְּנֵיהֶם, לְחַתֵּן אוֹתָם
בְּגִיל צָעִיר, וּלְהַתְעַנֵּין בְּצָרוֹתֵיהֶם, וּבְכָל מָה
שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם. כִּי הַדוֹר פָּרוּץ מְאֹד, וְצַרִּיכִים
לְשָׂמֵר מְאֹד עַל הַיְלָדִים. וּמִי שְׂאוֹהֵב בְּאֵמֶת
אֶת יְלָדוֹ, עָלָיו לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ לְהַסְתַּכֵּל
עֲלֵיהֶם, וּלְחַקֵּר בְּעִנְיֵיהֶם וּבְמַעֲשֵׂיהֶם, וַיִּדְאָג
שְׂיִתְחַתְּנוּ בְּגִיל צָעִיר, וְאִזּוֹ נִכּוֹן לְבוֹ יִהְיֶה
בְּטוֹחַ, שְׂיִהְיוּ לוֹ יְלָדִים טוֹבִים.

(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרמג)

קוֹנְטָרַס

לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים

.א.

עֲלֶיךָ לְדַעַת, אֶהוּבִי, אָחִי, יְדִידִי וְחֻבִּיבִי, מֵאַחַר
שֶׁזָּכָה אוֹתָךְ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת,
עֲלֶיךָ מְטֹל חַיּוֹב לְהַשִּׂיאָם סְמוּךְ לְפָרְקָם בְּגִיל צָעִיר,
וְאֵל תִּתְחַמֵּק מִזֶּה בְּכֹל מִינֵי טְעָנוֹת וּמְעָנוֹת, כְּאִלוּ הֵם
עֲדִין צָעִירִים, וּכְאִלוּ עֲדִין אֵין לָךְ דֵּי כֶסֶף וּנְדוּנָה
לְתֵת לָהֶם, וּכְאִלוּ אֵין מִתְאִים לָךְ לְהַשְׁתַּדֵּף עִם פְּלוֹנֵי
אוּ עִם אֲלֻמוֹנֵי, וְאֵין זֶה לְפִי כְבוֹדָךְ, וְכַדוּמָה כָּל מִינֵי
פְתוּיִים שֶׁמִּפְתָּה אוֹתָךְ יִצְרָךְ הָרַע, כִּי עָלִי לֹאמַר לָךְ,
אֲשֶׁר אֵין לָךְ רִשְׁעוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִזֶּו — לְהַנִּיחַ אֶת
הַיְלָדִים לְהַסְתוֹבֵב רַנְקִים וְרַנְקוֹת, וְזוֹ רִשְׁעוֹת
וְאִכְזָרִיוֹת וְרִצִּיחָה שֶׁאֵין כְּדֻגְמָתָהּ. וּבְכַרְט בְּעֵתִים

הָלָלוּ, שֶׁהַדּוֹר כָּל-כָּף מְקַלְקֵל, וְהַפְּרִיצוֹת עוֹשֶׂה
פְּרִצוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאַמּוֹת הָעוֹלָם הַפְּקִירוּ אֶת
בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, וְהוֹלְכִים עֲרָמִים כְּכֻלָּבִים וּכְחִיּוֹת
הַשָּׂדֶה, וּבְכָל פְּנֵה שָׂרָק פּוֹנִים, וּבְכָל דֶּרֶךְ שָׂרָק
הוֹלְכִים, הַכֹּל מְלֵא זָבָל שֶׁל שְׁקוּץ, תְּעוֹב וְעֵרֶם, וְיִמָּה
יַעֲשֶׂה הַבֵּן שְׂלֵא יַחֲטֵא?! וְעַל-כֵּן אֵין עֲצָה אַחֲרַת רַק
לְשִׂדְכֶם בְּגִיל צָעִיר, וְצָרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ רַק
בְּעִבּוֹר זֶה, וְכָל מַחֲשַׁבְתּוֹ תִּהְיֶה — אֵיךְ יְכוּלִים לְחַתֵּן
אֶת הַיְלָדִים בְּגִיל צָעִיר. וְעַלֵּיךְ לְמַכּוֹר אֶת כָּל
הַמְטֵלְטְלִים שְׁבִבִיתְךָ, כְּדֵי לְחַתֵּן אֶת יְלָדֶיךָ. וְאַל
תִּתְחַמַּק בְּתוֹאֲנָה שְׂאִין לָךְ כֶּסֶף, אוֹ אֵין זֶה מִתְאִים
לָךְ לְהַשְׁתַּדֵּךְ עִם פְּלוֹנִי אוֹ אֶלְמוֹנִי, זֹו אַכְזָרִיוֹת
וְרָשָׁעוֹת מֵאֵין כְּמוֹתַי. הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתִּפְקַח עֵינֶיךָ בְּאִיזָה
בוֹץ וּבוֹר שַׁחַת נִמְצְאִים בְּנֵיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, וְאַתָּה הָרוֹצֵחַ
הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר, שְׂאִינְךָ מְרַחֵם עֲלֵיהֶם. וְאַל תַּחֲשַׁב
שֶׁמִּפְנֵי שְׁבָנֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ אֵינָם מְבַקְּשִׁים מִמֶּךָ: "אָנָּה,
אָבָא, תִּרְחַם עָלַי, וְתִמְצָא לִי שְׂדוּךְ לְהִתְחַתֵּן", שְׂאִינָם
רוֹצִים לְהִתְחַתֵּן, אֵל תֹּאמֶר זֹאת, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ הֵיטֵב,
אֲשֶׁר טָבַע הַיְלָדִים, שֶׁמִּתְבַּיְשִׁים לָבוֹא אֶל הַהוֹרִים
וּלְבַקֵּשׁ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֵיהֶם: "אָנָּה, תַּחֲתָנוּ אוֹתָנוּ". הֵן
שֶׁמִּתְבַּיְשִׁים, וְהֵן שֶׁמִּפְתָּדִים פֶּן וְאוּלַי עוֹד תִּפְּקֶה אוֹתָם

וּתְבִישׁם, וְתִצְעַק עֲלֵיהֶם כְּפָרָא אָדָם: "לֵךְ קֹדֶם לְלַמֵּד", או "לֵךְ לַעֲבֹד", "לֵךְ וְתִתְבַּגֵּר, עַד שְׁתֵּהִיָּה בָּשׂוּל לְהַנְשֵׂא" וְכוּמָה. עָלֵי לֹמֵר לֵךְ, אֲשֶׁר זֶה רִשְׁעוֹת שְׂאִין כְּמוֹתָה, וּבְפָרֵט בְּעֵתִים הַלְלוּ, שֶׁהַדּוֹר כָּל-כָּף מְקַלְקֵל, וְאִין בֵּית אֲשֶׁר אִין שֵׁם מֵת, אִין בֵּית שְׂלֵא יִהְיֶה בּוֹ בֵּן אוֹ בַת שֶׁהִדְרָדְרוּ בַּשָּׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִיו, וְאַחֲר־כֵּף מִתְחִילִים לְהַמְשִׁיךְ אַחֲרֵיהֶם שְׂאֵר הַיְלָדִים, וְהַכֹּל — מִפְּנֵי שֶׁהַהוֹרִים לֹא שָׂמִים עַל לְבָם לְכֹאֵב וְצֹעֵר שֶׁל בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וַיֵּשׁ בְּזֵה כְּמָה סְבוֹת וְדַמְיוֹנוֹת, שֶׁהַהוֹרִים אִינָם מְעַנְיָנִים לִירֵד אֶל יְלָדֵיהֶם, וְלִהְבִּין וְלִהְתְּבוֹנֵן בְּכֹאֲבָם וּבְמִצְבָּם הָרַע.

(א) עַל-פִּי-רַב נִדְמָה לְהוֹרִים, הֲלֹא בְּנֵינוּ אוֹ בְּנוֹתֵינוּ עֹדִין כָּל-כָּף צְעִירִים, וְלָמָּה לְבַלְבֵּל דַּעְתָּם בְּשִׂדְדוּכִין, וְלִהְנִיחַ עַל עַל צְוֹאֲרָם הָרַף וְכוּ!?! וּמָה גַם שְׂעַל-פִּי-רַב אוֹמְרִים דְּבָר זֶה אֶפְלוּ כְּשֶׁהַבָּנִים כְּבָר לְאַחַר גִּיל עֶשְׂרִים, אֲשֶׁר הֵעִידוּ כְּבָר חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (קְדוּשִׁין כֵּט): בֵּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלֹא נָשָׂא אִשָּׁה — כָּל יָמָיו בְּהִרְהוֹר עֲבָרָה, כִּי הִהְרָגַל נַעֲשֶׂה טַבֵּע, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וּמֵאַחַר שְׁכָל יָמֵי נַעוּרָיו לֹא הָיָה לוֹ זְוֹגוֹ, וְעָלוּ בְּדַעְתּוֹ הִרְהוֹרִים מְגַנִּים, וְנִטְבְּעָה מִדָּה רַעָה זֶה בְּנִפְשׁוֹ

— דָּבָר זֶה יִמְשָׁךְ כְּבָר אֶצְלוֹ כָּל יָמָיו, חֵס וְשָׁלוֹם, אִם לֹא שִׁיעֶשֶׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְכוּ'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ (יומא כט): הִרְהוּרֵי עֲבָרָה קָשִׁים מֵעֲבָרָה. וּבְאֵמַת טְעוֹת גְּמוּרָה הִיא זו, כִּי כְּבָר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סְנֵהֲדָרִין עו:): הַמְדַרִּיךְ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו בְּדַרְךְ יִשְׂרָה וְהַמְשִׁיאָן סָמוּךְ לְפָרְקָן — עָלָיו הַכָּתוּב אוֹמֵר: "וַיִּדְעַתְּ כִּי שָׁלוֹם אָהֳלֶךָ", עַיִן שָׁם; וּבִפְרָט בְּיָמֵינוּ אֵלֹהֵינוּ, אֲשֶׁר כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים שִׁיּוּצָאִים מֵהַבָּנִים וּבִפְרָטִיּוֹת מֵהַבָּנוֹת, הוּא רַק כְּשֵׁאִין מְשִׁיאִים אוֹתָם סָמוּךְ לְפָרְקָן. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (פְּסָחִים קיג.): בְּתַף בְּגָרָה — שֶׁחָרַר עֲבֹדָךְ וְתָן לָהּ, כְּדֵי שֶׁלֹּא תֵצֵא וְתִתְקַלְקַל, חֵס וְשָׁלוֹם. וְרַב חֲסֵדָא הִתְפָּאֵר (קְדוּשִׁין כט): הָאֵי דְעַדִּיפְנָא מִחֲבָרָאֵי דְנָסִיבְנָא בְּשִׁיתְסָר, וְאֵי הָוָה נָסִיבְנָא בְּאַרְבִּיסָר הָוָה אֲמִינָא לְשִׁטָּן גִּירָא בְּעֵינָךְ; הָרִי שְׁכָל מַה שֶׁמְשִׁיאִין אֶת הַבָּנִים בְּצַעֲרוֹתָם — טוֹב לָהֶם יוֹתֵר.

(ב) כִּמָּה פְּעָמִים מְלַבִּישִׁים אֶת עֲצָמָם הַהוֹרִים בְּמִדַּת אֲהָבָה, שְׂאוּהֵבִים מְאֹד אֶת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, וְעַל-כֵּן מַה וְלָמָּה לְמַהֵר כָּל-כָּף וּלְחַתֵּן אֶת הַבָּנִים בְּעוֹד שָׁהֶם צְעִירִים, טוֹב יוֹתֵר לְהַחְזִיק אוֹתָם בְּבֵית עוֹד

כמה שנים, וְכָל זֶה עוֹשִׁים מֵעַצְמָם אֶהְבְּתֶם, שְׂאוּהֶבִים אֶת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וּבְאַמַּת טְעוֹת גְּמוּרָה הִיא זו, כִּי אֶהְבְּתֶם אֵינָה אֶהְבָּה כָּלֵל, אֲדַרְבָּה אוֹהֲבִים אֶת עַצְמָם וְלֹא אֶת הַבָּנִים, כִּי אִם הָיוּ אוֹהֲבִים אֶת בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, הָיוּ עוֹשִׁים מֶה שֶׁטוֹב לַבָּנִים, וְלֹא מֶה שֶׁטוֹב לְעַצְמָם. וְעַל זֶה נֶאמַר (אֵיכָה ד'): "נָשִׁים רַחֲמָנִיּוֹת בְּשֵׁלוֹ יִלְדִיהֶן". וְלֹא מִדַּת אֶהְבָּה יֵשׁ בָּהֶם, אֲלֹא מִדַּת אֲכַזְרִיּוֹת יֵשׁ בָּהֶם, כִּי בְעֵתִים הִלְלוּ בּוֹעֵר יִצְרָא דְנֵאוּף בְּעוֹלָם, וְכָל אָב וְאִם, הָאוֹהֲבִים בְּאַמַּת אֶת בְּנֵיהֶם, צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְהַשִּׂיא אֶת הַבָּנִים סְמוּךְ לְפָרְקָן מִמֶּשׁ. וְאִם עוֹשִׁים זֹאת, זֶה מְרָאָה בְּאַמַּת אֶהְבְּתֶם לְהַבָּנִים בְּתַכְלִית אֶהְבָּה, וְאִז כַּמִּים הַפָּנִים גַּם בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם יִהְיוּ אוֹהֲבִים אוֹתָם, מֵאַחַר שְׂרוּאִים אֵיךְ שְׂמוֹסְרִים עַצְמָם בְּעִבּוּרָם לְהַשִּׂיא סְמוּךְ לְפָרְקָן.

ג) כִּמָּה פְּעָמִים תּוֹלִים אֶת זֶה בְּסִבּוֹת הַיְקָרוֹת הַגְּדוֹלָה שֵׁישׁ בְּעוֹלָם, וְעוֹלָה הוֹן רַב לְהַשִּׂיא הַבָּנִים וְהַבָּנוֹת. גַּם זֶה הֶבֶל וְרַעוֹת רוּחַ, כִּי מִי מְבַקֵּשׁ מֵהֶם לְהִרְאוֹת עֶשֶׂר כְּבוֹדָם וּלְבַזְּזוֹ מָמוֹן עַל כָּל מִינֵי הַבָּלִים וּמוֹתְרוֹת יְתָרוֹת!?! טוֹב יוֹתֵר לַעֲשׂוֹת חֲתָנָה

להבנים כמנהג העניים. ואת הממון (אם יש להם) טוב יותר לתן לזוג הצעיר, שיתפרנסו מזה איזה משך זמן. ואם היו מקמצים ולא היו עושים חתונה באולמות המפארים ביותר, ולא היו קוראים כי אם לבני המשפחה, בנקל היו יכולים להשיא את הבנים והבנות בלי הוצאה רבה; ועל-כן גם זה אינו תרוץ מספיק.

(ד) רב הפעמים סבת העכוב היא מחמת כבוד ויחוס. מחפשים איזה שדוך הגון וראוי לו ביחוס ובשם ובכבוד וכו'. ובשביל כבוד עצמם וגאותם הם מניחים לעגן את הבנים והבנות אפלו כמה שנים, עד שעל-ידי-זה הם נכשלים בעברות גמורות, רחמנא לצלן, וההורים אינם יודעים מזה כלל. מדוע לא יזכרו מה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (יבמות סג). נחית דרגא ונסיב אתתא; האם בשביל גאות וכבוד כדאי לעגן ולצער כל-כף את הבנים? מי אינו יודע הסבה, שהבנים והבנות יוצאים לתרבות רעה בעתים הללו, הוא רק מחמת שאין משיאין אותם תכף-ומיד בצעירותם. היכן היראת שמים של ההורים, אשר אינם מוסרים נפשם? הרי יומם ולילה צריכים שלא

לשקט, עד שימצאו זוגם של בניהם ובנותיהם.

ה) גם יש לפעמים אב, שמלביש עצמו בלבוש תלמיד-חכם ואומר: "איך אשיא את בני בצעירותו? הלא עדין לא השתלם כלל בתורה הקדושה". גם זה שקר, כי כבר אמרו חכמינו הקדושים (קדושין כט:): אם אי אפשר לו בלא אשה — ישא אשה, ואחר-כך ילמד תורה; ואמרו (פסחים קיב:): מצוה וגוף טהור נושא אשה ולו בנים, עין שם.

על-כל-פנים איך שהוא כל מיני תרוצים שיש להורים — הכל הבל, ואין בהם ממש, כי אחרי שהשם יתברך זכה אתכם בבנים ובנות, וכמה תלאות והרפתקאות וצרות שונות סבלתם, עד שראיתם שנתגדלו, וכמה מיני מרירות ויסורים ועגמת נפש היתה לכם, עד שאתם רואים אותם בגיל הזה. מדוע עתה אינכם מוסרים נפשכם ועושים כל מיני פעולות שבעולם, לחפש ולמצא לבניכם ולבנותיכם זוגם?! או על-כל-פנים תנחמו אותו, ותדברו על לבם, שאתם מתעניינים בעבורם ועוסקים בשבילם, ובפרטיות לבנות, אשר אמרו חכמינו הקדושים (מדרש

רבה, פְּרִשְׁת נְשָׂא, פָּרַק יָא, סִימָן יג): וַיִּשְׁמְרֶךָ — בְּבָנוֹת
 שְׁצָרִיכוֹת שְׁמִירָה, עֵינ שָׁם; וְאָמְרוּ (סְנֵה־דְרִין ק): בֵּת
 לְאָבִיָּה מִטְּמֵנַת שְׂוָא. מִפְּחָדָה לֹא יִישָׁן בְּלִילָה:
 בְּקִטְנוּתָהּ — שְׂמָא תִתְּפֹתָהּ, בְּנַעֲרוּתָהּ — שְׂמָא
 תִּזְנֶה, בְּגֵרָה — שְׂמָא לֹא תִנְשָׂא וְכוּ', עֵינ שָׁם; וְכֵן
 בָּנִים נִכְשָׁלִים בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה
 וְכוּ', רַחֲמָנָא לְצַלָן, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן.

ועל-כֵּן על כָּל אָב וְאִם לְהִתְעַנֵּין מְאֹד מְאֹד
 בְּצַעֲרָם הַקָּשָׁה שֶׁל בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם, וַיּוֹמֵם וְלִילָה
 יִתְפַּלְלוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ שִׁיְהִיו נִשְׁמָרִים מִן הַחַטָּא, וַיִּזְכּוּ
 לְמִצְאָתָהּ זְוֹגָם. וְכֹאֲשֶׁר סִפֵּר אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא (תְּנָא דְבִי
 אֵלֵיהֶוּ רַבָּה, פָּרַק יח): מַעֲשֵׂה בְכֵהֵן אֶחָד שְׁהִיָּה יָרָא
 שְׂמִים בְּסִתָּר, וְכָל מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים שְׁהִיָּה עוֹשֵׂה הָיָה
 בְּסִתָּר. וְהָיוּ לוֹ עֲשָׂרָה בָּנִים מֵאִשָּׁה אַחַת: שְׁשֵׁה זְכָרִים
 וְאַרְבַּע נְקִבוֹת, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם הָיָה מִתְּפַלֵּל וּמְשַׁתַּחֲוֶה
 וּמְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וּמְלַחֵף בְּלִשְׁוֹנוֹ עֶפֶר, כְּדִי שְׁלֹא יָבֹא
 אֶחָד מֵהֵן לְיַדֵּי עֲבָרָה וְלְיַדֵּי דְבָר מְכַעֵר. וְאָמְרוּ: לֹא
 יִצְתָה אוֹתָהּ שָׁנָה, וְלֹא שְׁנִית וְלֹא שְׁלִישִׁית, עַד שְׂבָא
 עֲזָרָא וְהֵעֲלָה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל יָדוֹ אֶת יִשְׂרָאֵל
 מִבְּבָל, וְאוֹתוֹ הִכְהֵן עִמָּהֶם, וְלֹא נִכְנַס הִכְהֵן הַהוּא

לְעוֹלָמוֹ, עַד שְׂרָאָה כְּהַנִּים גְּדוֹלִים וּפְרָחֵי כְּהֵנָה מִבְּנָיו
 וּמִבְּנֵי בְּנָיו עַד חֲמִשִּׁים שָׁנָה, וְאַחֲר־כֵּן נִכְנַס אוֹתוֹ
 הַכֹּהֵן לְבֵית עוֹלָמוֹ, עָלָיו הִכְתוּב אוֹמֵר (תְּהִלִּים לז):
 "בְּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה טוֹב וְגו' וְהִתְעַנַּג עַל ה', וַיִּתֵּן לָךְ
 מִשְׂאֵלוֹת לְבָךְ" וְגו'. הֲרִי שְׂתַפְּלֵת הָאָב עַל הַבָּנִים
 מוֹעִילָה מְאֹד.

וְגַם צְרִיכִים הַהוֹרִים לַיָּדַע, אִם רוֹאִים שְׂבִינֵיהֶם
 וּבְנוֹתֵיהֶם בְּעִזּוֹת נִגְדָּם, וְהֵם תְּמַהִים מֵאֵין בָּא זֹאת
 לָהֶם, וְלָמָּה מְקַלִּים בְּכַבוֹדָם? הָאֵמֶת הִיא, כִּי הֵם
 בּוֹשִׁים מִפְּנֵיהֶם לְשָׂאֵל וּלְבַקֵּשׁ בְּפֶה מְלֵא אֶת זְוִיגָם,
 וּמֵאַחַר שֶׁהִדְמִים בּוֹעֲרִים בָּהֶם, וְעוֹבֵר עֲלֵיהֶם מֵ
 שְׂעוֹבֵר וְכו', עַל-כֵּן אֵין עֲלֵיהֶם עֲצָה וְדַרְךְ אַחֲרֵת, רַק
 בְּזָה וְכו'. וְעַל-כֵּן עַל הַהוֹרִים לְרַחֵם וּלְחַוֵּס עַל בְּנֵיהֶם
 וּבְנוֹתֵיהֶם, וַיִּשְׂיֵאוּ אוֹתָם סְמוּךְ לְפָרְקָן, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
 יִזְכוּ לְרוֹת רַב גַּחַת מֵהֶם, וּבָנִים יוֹלְדוּ לָהֶם, וַיִּקְיִם
 אֶצֶל הָאָבוֹת (תְּהִלִּים קכח): "בְּנֵיךָ כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים סָבִיב
 לְשִׁלְחָנְךָ" וְגו'. וַיִּזְכוּ לְבָנִים וּלְבְנֵי בָנִים, אֲנָשִׁים
 כְּשָׂרִים וְנְאֻמָּנִים.

וְהֵנָּה מִצַּד הַלְּכָה, כְּשֶׁהַבָּנִים וְהַבְּנוֹת רוֹאִים שְׂאֵין

ההורים רוצים להשיאם — חייבים להשיא את עצמם. ולא עוד אלא שאפלו יש לפניהם שדוּף הגון, והבן תפֵץ בו, אף האב מוחה, אין צריך לשמע אל האב (עין יורה דעה, סימן רמ, סעיף כה, בדברי הרמ"א, עין שם). מכל שכן וקל וחומר כשבא על-ידי מניעת הזיווג לפגמי הברית, רחמנא לצלן, שבודאי אינו צריך לשמע בקול אביו כלל, רק יעשה כל מיני פעולות שבעולם, וישיא את עצמו, ודבר זה ברור בפוסקים בלי מחלוקת. ועל-כן אשרי להורים אשר מרחמים על בניהם ובנותיהם, ומכניסים את דברי אלו אל תוך לבם, ומחמתנים את ילדיהם בגיל צעיר, ועל-ידי-זה יצילו אותם מכל רע, ויהיו שמורים מכל חטא ועון.

ב.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, יען שזכה אותך הקדוש-ברוך-הוא בחסד חנם, שהולדת בנים ובנות, עליך מנח החוב עכשו להשיאם אשה, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (קדושין פ"ב). האב חייב להשיאם אשה; ולכן עליך למסר את נפשך מאד על דבר זה, ותשתדל בכל מיני השתדליות לחפש ולבקש ולמצא

זווג הגון לבניך ובנותיך, ואל תחפץ להתחמק
 בתואנות כאלו "אין לי כסף", או "אני רוצה יחוס",
 או "עדין הם צעירים", אל תאמר זאת, כי הדור הזה
 מלכלך עד מאד, והפריצות והתאוות עושים שמות
 בנשמות ישראל, ורואים בחוש שבכל יום, רחמנא
 לישזבן, בנים ובנות יוצאים לתרבות רעה, פי הרוח
 בחוצות נושבת בפירות ואפיקורסות מאלו הערב-רב
 שהתערבו בין נשמות ישראל, שמפיצים חוברות
 ועתונים מלאים בפירות ומינות וליצנות מכל הקדוש
 לעם ישראל, וכן השקוץ, והנאוף, והתעוב, הזהום
 והערם מאד נפוצים בדרךים, והולכים ברחוב כחיות
 היער, ערמים וערמות, רחמנא לישזבן, ומה יעשה
 הבן שלא יחטא?! ועל-כן ראה, אהובי, אחי היקר,
 לרחם על בניך ובנותיך שלא ילכדו במלכדת הרעה
 הזו, של נאוף וזהום בפירות ואפיקורסות, ואל תאמר
 שלילדיך לא יקרה הדבר הזה, כי אף אחד אינו
 בטוח. ולכן אשרי מי שמוסר את נפשו פשוטו
 כמשמעו, ומחנן את הילדים בגיל צעיר מאד, אשר
 חכמינו הקדושים אמרו (פסחים קיב): גוף טהור נושא
 אשה ולו בנים; אם אדם רוצה שיהיו לו ילדים עם
 גוף טהור, שישיאם אשה, וינצלו מעברות. וכן אמרו

(שם קיג.) בַּתָּךְ בָּגְרָה — שֶׁחָרַר עֲבֹדְךָ וְתָן לָהּ; עַד כְּדֵי כָךְ הִתְחַמְּרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, שְׂאֵם הַבַּת מִתְחִילָה לְהִתְבַּגֵּר, כְּדֹאֵי אֶפְלוּ לְשַׁחֲרַר אֶת הָעֶבֶד וְלָתֵן לָהּ, כְּדֵי שְׂלֵא תֵצֵא לְתַרְבוֹת רָעָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מְדַרְשׁ רַבָּה נְשֵׂא, פָּרָק י"א, סִימָן יג): 'בְּרַכָּךְ ה' — בְּבָנִים, וַיִּשְׁמְרֶךָ — בְּבָנוֹת, מְלַמֵּד שֶׁהַבָּנוֹת צְרִיכוֹת שְׂמִירָה. וְלָכֵן, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, רְאֵה לְרַחֵם עַל בְּנֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, וְתִסַּלַּק אֶת חֲכָמְתְּךָ הַמְדַמָּה כְּאִלוּ אֵתָה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת חֲתֻנָּה גְדוֹלָה בְּאוּלָם מְפָאָר, וְלִקְנוֹת בְּגָדִים הַכֵּי יָפִים וּמְפָאָרִים, וְעַלְיָךְ לָתֵן דִּינָה יָפָה בְּשָׁבִיל הַיְלָדִים, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה אֵתָה מוֹצֵא עֲלֶה וְתַרוּצִים אֵיךְ לְהִתְחַמֵּק לֹא לְהַשִּׂיֵּאֵם אֲשֶׁה, מְדוּעַ לֹא תִרְחַם עֲלֵיהֶם?! מְדוּעַ לֹא תִחַשֵׁב שֶׁהֵם יְכוּלִים לְהַכְּשִׁיל בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, אֲשֶׁר זֶה הָעוֹן הַכֵּי חָמוּר?! וְכֵן הַבַּת יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים מְגֻנִים מְאַחֲרֵי הַגֵּב שְׁלָךְ. וְאֵל תֹּאמַר: "לִי זֶה לֹא יִקְרָה". כִּי אֲנָשִׁים יוֹתֵר חֲכָמִים וּפְקָחִים מִמֶּךָ וְאֲנָשִׁים יוֹתֵר יְרָאִים וְשְׁלֵמִים מִמֶּךָ נִכְשְׁלוּ; וְלָכֵן רְאֵה, אֶהוּבִי, אָחִי הַיָּקָר, לְרַחֵם עַל בְּנֶיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, וְתוֹתֵר עַל הַכֹּל, וְתִשְׁתַּדֵּל לְהַשִּׂיֵּאֵם בְּעוֹדָם צְעִירִים. וְכִבֵּר הַבְּטִיחוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (יְבָמוֹת סב:):

המדריך בננו ובנותיו בדרך ישרה, ומשיאם סמוך לפרקן, עליו הכתוב אומר: "וידעת כי שלום אהלך". ורואים בחוש, שכל אלו ההורים, שאהבו את בניהם אהבה אמיתית, הם דיקא מסרו את נפשם בפעל ממש להשיאם אשה, ובפרט את הבנות, מאד מאד צריכים להזהר שלא תתבגרנה יותר מדאי, כי בנקל שתצאנה לתרבות רעה, חס ושלום, על-ידי גדל ההפקרות ששורה עכשו ברחוב, והבנות צריכות שמירה יותר מהבנים. ולכן אבקש אותך, אהובי, אחי היקר, אל תתאכזר על בניה ובנותיה, ואל תאמר שהם עדין צעירים, ויש להם עוד זמן. עליך לדעת, כי אנחנו נמצאים עכשו בדור מלא כפירות ואפיקורסות, דור מלא זהום, תעוב, שקוץ ונאוף, אשר בנקל שהילדים יצאו לתרבות רעה. ולכן עשה זאת, איפוא, למסר את נפשך בפעל ממש על ילדיך, ותחתנם בגיל צעיר, ואל תאמר שזה יבוא מעצמו, אלא זה רצון הקדוש-ברוך-הוא, שהאב ימסר את נפשו וישיא אשה לבנו, וימצא בחור טוב לבנותיו. העקר מה שצריכים לחפש, הוא בת צנועה בעלת מדות טובות, או בן בעל דרך ארץ ומדות טובות, ולא כמו שנהוג היום, אשר מחפשים בחור שיהיה הלמדן הגדול ביותר,

וכת — שתביא הביתה נדוניה הכי גדולה, הכל הכל ורעות רוח; כי אם תחכה על למדן, תמתין ימים ושנים, העקר מה שצריכים לחפש הוא מדות טובות, מדות יקרות, אשר בזה כבר כלול הכל, ותורה — הבחור תמיד יכול ללמד, ואדרבה אם יהיה לו עזר, הוא ישאר בלמוד התורה הקדושה, אבל שלא יהא זה תרוץ לעכב למצא לו זוונו — מפני שעדין איננו בן תורה. בדור הזה צריכים לרחם ולחוס על הבנים והבנות, וקדם לחתן אותם, ואחר-כך לדאג על הכל — הן על הגשמיות והן על הרוחניות. ואל תהיה חכם בעיניך לומר: "אני יודע טוב יותר". כי אם תתחכם יותר מדאי תשלים מחיר כבוד, ומאד מאד יכאב לך, וכבר יהיה מאחר. האם אינך רואה אשר כל הרחובות מלאים תמונות תועבה, והכל פתוח — שקוץ, תעוב, זהום, נאוף, ערם בריש גלי, והבנים והבנות יש להם נסיונות קשים מאד?! ובפרט שלאחרונה הכניסו כבר את הנהמה בתוך הבית, הנקרא וידיאו, שזה כלי משחית של גלוי עריות, ומגרה את היצר, למה לא תרחם על בניה ובנותיה, ולמה לא תעשה כל הפעולות שבעולם לחתנם בגיל צעיר?! ואז תרוה מהם רב נחת, ויהיו לך בנים

תלמידי חכמים וחתנים תלמידי חכמים; פי העקר
תלוי כפי המסירות נפש שמוסרים נפשם להשיאם
אשה קדם בעודם בגיל צעיר, ואז אם תכניס בלבך
דברים אלו, אז תזכה לראות דור ישרים יכרך, ובניך
ובנותיך יהיו שתולים כשתילי זיתים סביב לשלחנה.
אך אם תתלוצץ מדבורים אלו, עלי לומר לך, תפקח
עיניך מה קורה בין ידידיך ושכניך, אשר הם גם-כן
יראים ושלמים כמוך, אבל היו חכמים בעיניהם,
ועל-ידי-זה אבדו — זה את הבן שיצא לתרבות
רעה, רחמנא לישובן, שנעשה מפקר והוריד מעצמו
את הזקן ואת הפאות, ומחלל שבת ואוכל טרפות
ונבלות, וזה אבד את הבת שיצאה לתרבות רעה,
ונעשתה מפקרת בפריצות ומכשלת את אחרים,
ועכשו ההורים תולשים שערות ראשם ובוכים
ומבכים שמים וארץ — על מה ולמה קרה להם דבר
כזה, ואיך בא שמבתי חנוף הכי טובים, אשר חנכו
את ילדיהם כפאה וכפאות, יצאה להם צרה צרורה
כזו?! אך אינם שמים על לב, שהכל נעשה מחמת
שלא חתנו את הילדים בגיל צעיר, והיו חכמים
בעיניהם, עם כל מיני תרוצי סרק, כאלו עדין הם
צעירים, או אין די כסף, או אני נמצא עדין במצב

כספי קשה, ומסבב בחובות, או אני צריך לקנות להם דירה... מי צריך את כל זה?! חוס ורחם על בנך ובנותיך, ותשליך את ההבל והדמיון שלך, שלבנך ובנותיך זה לא יקרה, חוס וחסל עליהם, וראה לחתן אותם בגיל צעיר, ואז תרוה מהם רב נחת. ואל יהיה נקל בעיניך דברים אלו, שאני מבקש ומתחנן לפניך, כי בנפשך הם, כי בכל יום שבנך נכשלים בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, זה על ראשך, וכן הבת נכשלת עם כל מיני הרהורים רעים ומחשבות רעות, ושבורה ורצוצה, אתה אשם בדבר, רק תוריד את הגאונה הסרוחה שלך, ואל תחפש אחר חוס, ואז תראה שיש הרבה זונגים; אשרי מי שמכניס דברים אלו בתוך לבו, ומציל את ילדיו, וישיאם סמוך לפרקם בעודם בגיל צעיר, ועל-ידי-זה ירוה רב נחת מילדיו.

ג.

אהובי, אחי היקר! באתי לבקש אותך ולהתחנן לפניך, שתחוס ותרחם על בנך ובנותיך היקרים, מאחר שחמל עליך הקדוש-ברוך-הוא, ומצאת אשה

והתחנת, ועבר עליך מה שעבר — משברים וגלים, דאגות פרנסה, צרות ויסורים, מרירות ומכאובים, עד שזכית להוליד בנים ובנות, וסבלת מהם מרירות ויסורים, עגמת נפש וחלישות הדעת, בזיונות ושפיכות דמים, עד שזכית לגדל אותם, ועכשו הגיעו לפרקם, ובדיוק עכשו נעשית חכם בעיניך, ואינך רוצה להשיאם אשה, עם כל מיני טענות ומענות שהנך חפץ להצדיק מצפונך, כאלו בעתים הללו אין צריכים לחתן את הילדים בגיל צעיר, ומה יהיה אם אחתן אותם ויהיו להם ילדים בגיל צעיר, איך יוכלו לטפל בהם?! ומה יהיה עם פרנסה?! ואיך יסתדרו בחיים?! וכדומה כל מיני טענות ומענות שעולות לך על מחשבתך. ובאמת שכחת שגם אתה היית במצב כזה, שבקשי היית יכול להסתדר עם פרנסה, ובקשי היית יכול להסתדר עם הילדים, ולמה עכשו אתה מוצא את כל התרוצים על ילדיך, ואתה מצדיק את עצמך, כי "לי היה קשה, למה אני אקשה לילדי". האם כבר שכחת, כשאתה היית בחור, או כשאת היית בחורה, אמרתם לעצמכם: "אוי ואבוי להורים שאינם מחתנים אותנו". "אוי ואבוי שאינם מצטערים בצערנו". והלכתם ממרמרים במרירות גדולה,

בעצלות ובדכאון, והתבגרותם, ואף אחד לא חשב
 מכם. זכרו היטב מה שעבר עליכם כשהייתם צעירים,
 קבלתם על עצמכם — כשאתם תתחתנו ותולידו
 ילדים, אתם בודאי תחתנו אותם בגיל צעיר, ושל
 יסבלו כמו שאתם סבלתם, ופתאם עכשו שכחתם את
 הכל?! ואתם מתחילים לדאג לילדים כאלו הם
 צעירים, וכאלו לא יוכלו להסתדר עם ילדים, וכאלו
 המצב בפרנסה קשה. מי צריך שתעשו חתונה מפארת
 באולם גדול, ותזמינו את חצי העיר?! מי צריך
 שתתפרו בגדים יקרים שעולים הון תועפות?! חוסו
 וחמלו על ילדיכם, על בניכם ובנותיכם, שלא יפשו
 בעברות חמורות. האינכם רואים איך אמות העולם
 הורידו מעצמם את גדרי הצניעות, והרחוב מלא
 שקוץ, נאוף, תעוב וזהום, והערב-רב שמתערבים בין
 נשמות ישראל, מכניסים את כל התאוות רעות גם
 בינינו, עד שילדינו — בנינו ובנותינו גם-כן נכשלים
 בראיות אסורות ובמחשבות טמאות. ובפרט
 לאחרונה החדירו את הפלי המתעב הנקרא וידיאו
 בתוך בתי ישראל, שיכולים לראות בו כל מיני נאוף,
 שקוץ ותעוב של הגויים, וכן הרחיקו לכת לאחרונה,
 שגם במחשב הנמצא בתוך רב הבתים, גם שם

לב אבות על בנים

שה

יכולים לחבר את כל מיני תועבות רעות, ולהסתכל
ולראותם. לכן חוס וחמל על בְּנֵיךָ ועל בְּנוֹתֶיךָ,
ותחתן אותם בגיל צעיר, ואז נכון לָבֶךָ יִהְיֶה בְּטוֹחַ,
שִׁיְהִי לָךְ נַחַת מִלְדִּיךָ, וִיְהִי קְדוּשִׁים וטְהוּרִים
בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית, וִיְהִי זֶרַע בְּרַךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הַבָּנִים
יִלְכוּ עִם זָקֵן וּפְאוֹת וּבְלָבוּשׁ יְהוּדִי, וְהַבָּנוֹת תִּלְכְּנָה
בְּצַנִּיעוֹת גְּדוּלָה כְּאֻמוֹתֵינוּ הַקְּדוּשׁוֹת, וּיְקִימוּ אֶת
הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. הֲיֵשׁ עוֹד נַחַת יוֹתֵר גְּדוּלָה מִזֶּה?
וְלִכֵּן, אֲהוּבֵי, אַחֵי הַיָּקָר, תִּכְנִיס בְּלָבֶךָ אֶת דְּבָרֵי
הַמַּעֲטִים אֵלֶּה, וְתִשְׁתַּדֵּל בְּכָל מִינֵי הַשְׁתַּדְּלִיּוֹת לְחַתֵּן
אֶת יְלָדֶיךָ בְּגִיל צָעִיר מְאֹד, לְמַעַן לֹא תִתְחַרֵּט
אֲחֵר־כֶּף. וְזָכֹר הֵיטֵב אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאֵל תִּהְיֶה
חָכֶם בְּעֵינֶיךָ לֹאמֹר, שֶׁהַיְלָדִים שְׁלִי לֹא יִתְקַלְקְלוּ. הֵיוּ
בְּנֵי אָדָם יוֹתֵר פְּקָחִים וְחֲכָמִים מִמֶּךָ, וְאָמְרוּ אוֹתוֹ
דָּבָר, וּלְבִסוּף נִכְשְׁלוּ, וְהַיְלָדִים יֵצְאוּ לְתַרְבוֹת רָעָה
רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן. וְלִכֵּן רְאֵה, אֲהוּבֵי, אַחֵי הַיָּקָר, שְׁפֹל
אֵלֶּה הַדְּבוּרִים שֶׁדִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ, תְּקַיֵּם בְּתַמִּימוֹת
וּבְפְשִׁיטוֹת, וְאִז תִּרְוֶה רַב נַחַת מִלְדִּיךָ, וִיְהִי לָךְ טוֹב
כָּל הַיָּמִים.

ד.

אהובי, אחי היקר, ראה וגם ראה מה קורה
 בעמים הללו בעולם, הפריצות והתאוות, השקוץ,
 הזיהום והנאוף מתפשטים ברחובות, ומה יעשה הבן
 שלא יחטא?! ועל-כן מדוע לא תחוס ותרחם על
 בנך ובנותיך, ותעשה כל מיני מאמצים שבעולם
 לחתן את ילדיך בגיל צעיר, וכך תדע שהצלחת אותם.
 ואל תהיה חכם בעיניך, לומר שלבני ולבנותי לא
 יקרה שום דבר, כי הם מחסנים מכל רע, אל תאמר
 זאת, אהובי, אחי היקר, כי הנסיונות קשים מאד —
 הן בתלמוד תורה והן בישיבה והן בבית-הספר, יש
 בנים ובנות מקלקלים רחמנא לישזבן, שהם נגעים
 עם רע ותועבות רעות ובנקל שיסיתו את ילדיך,
 ויכולים להדרדר עד תהום, כמו שאנו רואים בחוש,
 שמבתיים הכי יפים והכי חרדים יוצאים ילדים
 מקלקלים, השם ישמר, וההורים תולשים את שערם:
 "איי, איי, היכן עשינו את הטעות, ומהיכן בא דבר
 כזה שנכשלנו?!" ובאמת אינכם יכולים לתאר,
 שבתוך הישיבה ובתוך בית-הספר נמצאים ילדים
 מקלקלים שיכולים לקלקל את בניכם ובנותיכם. ולכן

לב אבות על בנים

שז

חוס ורחם על ילדיך, ותחתנם בגיל צעיר, ואל תסתכל מה שבני-אדם יגידו, כי הילדים שלך הם העינים שלך, וכמו שאדם שומר על בבת עינו, כך צריך לשמר על ילדיו, ובפרט בעתים הללו, שההפקרות כל-כך גדולה, ואין עצה אחרת רק לתתנם בגיל צעיר. ואף שאני יודע שיהיו בני-אדם שיתלוצצו וילעגו לכם: "מה, אין לכם מה לעשות, אלא לתתן את הילדים בגיל צעיר", ויבואו בכל מיני טענות ומענות, כאלו הם עדין צעירים יותר מדאי, וכאלו לא תהיה להם פרנסה, וכאלו זה לא ילך, או אין זה לפי הכבוד. אבקש אותך מאד, שתחשב לרגע, באיזה בור שחת הילדים עלולים לפל, ואז תמרט את שערות ראשך, וכבר יהיה מאחר. האם בשביל הסתות של קרוביך ומשפחתך, תבריך וידידיך, אתה צריך להפקיר את ילדיך! ואפלו אם באמת אין לך אפשרות לתתנם מפאת מצבך הפספי, מי אומר שעליך לעשות חתנה מפארת באיזה אוכלם יפה ויקרתי, ולקנות כלי זהב ותכשיטים למעלה מכחותיך? תאמין לי, אם תרחם על ילדיך, אז יהיה לך אוצר לכל ימי חייה, כי בניך יהיו שתולים כשתילי זיתים סביב לשלחנך, ותרוה מהם רב נחת,

כִּי אֵין עוֹד נַחַת גְּדוּלָה מִזֶּה — כְּשֶׁרוֹאִים שְׁהִילָדִים
 הוֹלְכִים בְּדַרְכֵי אָבוֹתֵיהֶם בְּדַרְךְ הַתּוֹרָה וְהִירָאָה, בְּדַרְךְ
 הַצְּנִיעוּת שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאָבוֹתֵינוּ וּמֵאָבוֹת אָבוֹתֵינוּ מִדּוֹר
 דוֹר. וְלִכֵּן אֲבִיקָשׁ אוֹתְךָ, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, חוּס וְחַמֵּל
 עַל בְּנִיךָ וּבְנוֹתֶיךָ, וְאַל תִּתְאַכְזֵר כְּלַפֵּיהֶם, וְתַעֲשֶׂה כָּל
 מֵה שֶׁבִּיכָלְתָּךְ לְהַשִּׂיאָם בְּגִיל צָעִיר, וְאַז תִּהְיֶה מִבְּטָח,
 שְׁתִּרְוֶה מֵהֶם רַב נַחַת, וְתִקֵּים דוֹר יִשְׂרָאֵל יְבָרְךָ,
 וְתִמְשֹׁךְ שְׂרִשְׁרַת הַזֵּהָב שֶׁלְּךָ וְשֶׁל אָבוֹתֶיךָ וְאָבוֹת
 אָבוֹתֶיךָ מִדּוֹר דוֹר עַד קִבְּלַת הַתּוֹרָה. אֲשֶׁרִי מִי
 שֶׁמִּכְנִיס בְּלִבּוֹ דְבוּרִים אֵלּוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשִּׁיטוֹת
 גְּמוּרָה, וְאֵינוֹ מִתְחַכֵּם, שָׂאז טוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכָּא, וְיִרְאֶה
 בְּנִים לְבָנָיו, וְעוֹלָמוֹ יִרְאֶה בְּחַיָּיו.

תְּפִלַּת אָבוֹת עַל בְּנִים מִסֵּפֶר "שְׁעָרֵי צִיּוֹן"

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי
 אָבוֹתֵינוּ, שִׁיְהִיו בְּנֵינוּ מְאִירֵי
 בַּתּוֹרָה, וְיִהְיוּ בְּרִיאִים בְּגוֹפָם וּבְשִׁכְלָם,
 בְּעֵלֵי מַדּוֹת טוֹבוֹת, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
 לְשִׂמְחָה, וְתֵן לָהֶם חַיִּים אָרוּכִים וְטוֹבִים,

וַיְהִי־מִמֶּלְאִים בְּתוֹרָה וּבְחֻמֵּי
וּבִירַאת שָׁמַיִם, וַיְהִי־אֲהוּבִים לְמַעַלָּה
וּנְחֻמָּדִים לְמַטָּה, וְתַצִּילֵם מֵעֵין הָרַע
וּמֵיִצָּר הָרַע וּמִכָּל מִיַּי פְּרַעַנִיּוֹת, וַיְהִי
לָהֶם חוֹשִׁים בְּרִיאִים לְעַבֹּדְתָּהּ, וְזִכְנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אוֹתִי וְאֵת אִשְׁתִּי
שֶׁתִּמְלֵא מִסֶּפֶר יָמֵינוּ עַד מְלֵאת
שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְיֹתֵר,
בְּטוֹב וּבִבְנֵי־יָמִים וְאֲהַבָּה וּשְׁלוֹם, וְנִזְכָּה
לְגִדּוֹל בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה
וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְתִזְמִין לָהֶם זְוֵגָם
בְּנִקְלָה, וְלֹא יוֹדְחוּ לְפָנַי אַחֲרִים, חֵם
וּשְׁלוֹם, וּבְרַךְ מִנְּעִשָׂה יָדֵינוּ לְתֵן לָהֶם
מִזֶּהר וּמִתֵּן בְּעֵין יָפָה, וְנוֹכַל לְקַיֵּם אֵת
כָּל מַה שְּׂאֵנוּ מִבְּטִיחִים לְתֵן לָהֶם כֹּל
נֶדֶר, וּלְחֻשִׁיָּאָם עִם זְוֵגָם בְּיָמֵי הַנְּעוּרִים
בְּנִחַת וּבְרוּחַ וּבְשִׂמְחָה, וְיִזְלִידוּ בְּנֵינוּ
וּבְנוֹתֵינוּ בְּנִים טוֹבִים וְצַדִּיקִים, זֹכִים

וּמְזֻכִּים לְכָל יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי בְּנֵינוּ
 וּבְנוֹתֵינוּ חַיִּים וְקַיָּמִים בְּעֲבוּדַתְךָ
 וּבַתּוֹרַתְךָ וּבִירְאָתְךָ לְאַרְךָ יָמִים וּשְׁנִים
 טוֹבוֹת, וַיִּתְּרֵנוּ צְאֲצְאֵיהֶם עַד סוֹף כָּל
 הַדּוֹרוֹת, וְלֹא יִתְחַלֵּל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל עַל
 יְדֵינוּ, וְלֹא עַל-יְדֵי זֵרְעֵינוּ, חֵם וְשָׁלוֹם,
 וּמִלֵּא כָּל מִשְׁאֲלוֹת לְבַבְנוּ לְטוֹבָה,
 בְּבִרְיאוֹת, בְּהַצְלָחָה וְכָל טוֹב, וְנִזְכָּה
 לְהַגְדִּיל כְּבוֹד שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וְכְבוֹד
 תּוֹרַתְךָ, אָנוּ וְזֵרְעֵנוּ וְזֵרַע זֵרְעֵנוּ
 תָּמִיד, יְהִי לְרָצוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי
 לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

תם וּנְשָׁלֵם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם: